

Lovovertrædelser, og som desuagtet, hvis de gentog sig efter det her foreliggende Lovforslags Ikrafttræden, vilde blive paa-dømte udelukkende af retskyndige Domstole. Man vil straks, naar jeg nævner en af disse Sager, se, at dette vilde være ganske urigtigt, og at Reformen altsaa paa et vigtigt Punkt vilde have forfejlet sit Maal. Til disse hører en Dom, som i 1880 blev afsagt over Medlemmer af den daværende Bestyrelse for det Parti, der kaldtes „Det forenede Venstre“. Sagens Sammenhæng var, at der i en Indstilling, som af det daværende Ministerium var gjort til Hans Majestæt Kongen, en Indstilling med Hensyn til en tilstøttet provisorisk Lov, var udtalt, at „Folketingets Flertals Optræden er et Forsøg paa at indbringe en ny politisk Grundopfattelse i Grundloven og derigennem tilvejebringe en fuldständig Omvæltning i den politiske Magtfordeling“, og det var sagt, at „den Maade, hvorpaa Det forenede Venstre i den senere Tid er optraadt, kun er skikket til at fremkalde Splid og Tvædragt i Folket og har maattet drive vor politiske Udvikling til Forfatningens yderste Grænser“, og at „Folketinget opstiller og søger at gennemføre Fordringer, der sigte til ensidig at udvide dette Tings Betydning ud over de forfatningsmæssige Grænser for samme“. Efter disse offentlige Udtalelser i en Indstilling af Ministeriet til Hans Majestæt Kongen blev der af Bestyrelsen for Partiet „Det forenede Venstre“ under 3die Juni 1877 udstedt et Manifest, kaldet „Til vore Meningsfæller“, hvori det blev sagt dels, at den foreløbige Lov, som da blev udstedt, var „et klart og utvetydigt Grundlovsbrud“, og at der i den Indstilling, som begrundede den foreløbige Lov, var „fortiet faktiske Omstændigheder fra Fællesudvalgets Forhandlinger“ og „fortiet over for Kongen Kendsgerninger fra Forhandlingerne paa Rigsdagen“. Derover blev der anlagt privat Ærefornærmelsessag imod de 9 Medlemmer af „Det forenede Venstre“s Bestyrelse, og i den Dom, som blev afsagt, blev af Overretten hver af Bestyrelsesmedlemmerne dømt til 3 Maaneders simpelt Fængsel, hvilket dog ved Højesterets Dom blev forandret til en Bøde af 300 Kr. for hver. Det er jo indlysende, at naar man i Grundloven har givet Begrebet politiske Lovovertrædelser, falder en Sag som denne uomtvistelig ind derunder, og det er ganske indlysende, at man vilde forfejle en Reform, ved hvilken man indfører Nævninger, naar man ikke lader en saadan Sag blive behandlet af Nævninger. Det

samme er Tilfældet med en Dom, som blev afsagt i 1878. Det var da blevet udtalt af det da bestaaende Blad „Morgenbladet“, at „Ministeriets Mænd støttede sig til og være afhængige af et desperat Parti, der har fyldt Landet med forrykte Grundlovsfortolkninger og skammelige og forovne Angreb paa Valgretten og Folketinget“, at „de have vist sig som politiske va-banque Spillere, der ikke vige tilbage for noget“ og „have kastet Fædrelandets Forsvar i Grams paa en Valgdag“. Derfor blev den ansvarlige Redaktør af Bladet tiltalt under en privat Injuriesag og dømt til simpelt Fængsel i 4 Maaneder, hvilket blev stadfæstet af Højesteret. Begge disse Sager ere private Sager, og efter Lovforslaget, som det nu foreligger, vilde de ikke blive Genstand for Nævningernes Paakendelse. Men jeg har jo kun behøvet at nævne dem for at gøre det tydeligt for enhver, at Lovforslaget er ufuldkomment her. Der er en Opgave at løse, og Udvalget har søgt at løse den. Vi have da for det første sat en Bestemmelse ind i Lovforslaget om, at Begrebet „politiske Lovovertrædelser“ ogsaa kan forekomme under det private Søgemaal, og dernæst de nødvendige Bestemmelser om, hvorledes der skal forholdes med Rettergangsmaaden, naar Rets-sagen om en politisk Lovovertrædelse er begyndt som privat. Men dernæst have vi ment ikke at burde blive staaende herved, men ogsaa at burde søge at bestemme, hvad der bør regnes til „politiske Lovovertrædelser“. Grundlovgivernes Mening har ikke været, at dette skulde overlades til Domstolene. Det er udtrykkelig udtalt under Forhandlingerne, at man forudsatte, at dette blev bestemt ved Lovgivingen. Nu er det Udvalget meget vel bekendt, at Forsøg paa at bestemme dette ved Lov ikke hidtil ere lykkedes. Forsøgene derpaa ere ikke komne ud over det private Arbejds-kammer, der har aldrig foreligget Forsøg derpaa paa Tingets Bord, men fordi man ikke tidligere er naaet længere, mente vi ikke at burde vægre os ved Forsøget. Forsøget har man været inde paa ogsaa i andre Forhold. Begrebet politisk Lovovertrædelse spiller en stor Rolle i de internationale Forhold. Ved Udleverings-traktater plejer det at være bestemt, at der udleveres kun for almindelige Forbrydelser, hvorimod politiske Forbrydelser undtages. Det er derfor et søgt Punkt mellem Folkeretslærere, hvad man skulde forstaa ved politiske Forseelser. Det vilde nu ikke være rimeligt at forlange, at Løsningen skulde findes først i traktatmæssige